

Вбити вампіра-завойовника (Корона Ніаксії #2.5)

КУПИТИ

Про книгу

Силіна віддала своїй богині все: душу, свободу, зір. Служба в Арахессен — культі Богині Долі — перетворила її з осиротілої вуличної дівчини на холоднокровну вбивцю, готову повалити тиранічного короля Ґлеї. Та коли на береги прибуває вампір-завойовник, Силіні доручають важливе завдання: проникнути в його армію, завоювати довіру і вбити його.

Атріус — страхітливий воїн, який торує шлях землями Ґлеї. Та ставши його провидицею, Силіна зазирає в Атріусове темне минуле — і воно нагадує їй власне, про яке вона воліла б забути.

Накази для Силіни чіткі: завойовник має померти. Але що більше крові прливає король Ґлеї, то міцнішим стає її зв'язок з Атріусом.

Зв'язок, заборонений її обітницями.

Зв'язок, який може коштувати їй усього.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я більше не сумувала через втрату зору. Зір був недок сконалим засобом сприйняття навколишнього світу. Як милиця. З того, що я отримала натомість, було набагато більше зиску.

Наприклад, ця мить... коли я притискалася спиною до стіни, тримаючи в руці кинджал, і чекала нагоди вбити чоловіка у сусідній кімнаті.

Якби я покладалася тільки на зір, довелося б витягувати шию і зазирати за одвірок. Наражати себе на викриття. Довелося б мружитись, намагаючись розрізнити у в пітьмі де, власне, він сам, а де його коханка, вдивлятися у рухи сплетених тіл і вираховувати, як і коли краще вдарити.

Непрактично. І залишало б місце для помилки. Жахливий спосіб виконувати роботу.

Замість видивляння я відчувала. Сприймала. Завдяки магії Тенет я і нині могла осягати межі фізичного світу — барви й форми, риси облич, наявність чи то відсутність світла... але здатна була й на більше. І це «більше» було вкрай важливим для моєї роботи.

Нині моєю ціллю був молодий аристократ. Пів року тому помер його батько. Не минуло и кількох тижнів відтоді, як він отримав ключі від чималих батьківських володінь, тож новонабуті юнаком статки й влада були скеровані на те, щоб обкратати свій народ і примножувати багатство короля Пайтори.

У цю мить усе його єство сприймалося слизьким від бажання. Арахессен не могли читати думки, принаймні чітко, але я и не мала такої потреби. Навіщо мені знати його думки, якщо я бачила його серце?

— Ще, — простогнала жінка. — Благаю, ще.

Він промурмотів щось у відповідь, зарившись обличчям у її волосся.

Бажання жінки було щирим. Її душа тремтіла й пульсувала пристрасстю... а потім вибухнула насолодою, щойно він змінив кут і притиснув її до ліжка. На кілька швидкоплинних секунд я не стримала заздрощів — бо в цього змія секс був кращим, ніж у мене. Утім я майже відразу прогнала цю думку. Арахессен не мали оплакувати жертв, що приносили на честь нашої богині Акаеджі — Ткалі Доль, Хранительки Невідомого, Матері Чар. Нам не можна було шкодувати про свій зір, свою самостійність, пожертвувані частини плоті. І за сексом також сумувати забороняли.

Я подумки побажала їм поквипитись.

Обперлася спиною до стіни й роздратовано видихнула крізь зуби. Змигнула, від чого вії торкнулися тканинної пов'язки на очах.

«Уже?»

Голос Рейз ледь чутно пролунав десь на краєчку моєї свідомості — вона вже опинилася практично за межами радіуса дії Шепотіння Тенет, далеко внизу, біля дверей пляжного будиночка. І, коли звернулася до мене телепатично, я змогла розчути слабке відлуння океанського вітру, що обвівав її обличчя.

«Ще ні», — відповіла я.

І відчула її роздратування.

«Я не знаю, скільки в нас залишилося часу. Його увага зосереджена на іншому, еге ж? Убий його раніше, ніж він тебе помітить».

О, так, увага чоловіка справді була зосереджена на іншому. Тепер до стогонів жінки додалися і його, вони відлунювали від стіни за моєю спиною.

Я не поспішала відповідати.

«Силіно...», — почала було Рейз.

«Я хочу дочекатися, коли дівчина піде».

Рейз пирхнула у відповідь — цілком очікувана реакція.

«Дочекатися, коли піде дівчина? Якщо ти аж так довго зволікатимеш, хтось обов'язково щось помітить».

Я нічого не відповіла, тільки зуби зчепила, дозволяючи її Шепотінню Тенет згаснути під гучні, кульмінаційні стогони нашої мішені.

Шепотіння Тенет — надзвичайно практична здібність. Спосіб спілкування, який неможливо підслухати, який не обмежувався звичайними правилами поширення звуків, так само як наше світосприйняття не обмежував зір. То був подарунок Ткалі, за який я була дуже вдячна.

...Хай і ненавиділа той факт, що це означало неможливість удавати, ніби чогось не чула.

«Силіно!»

«Можливо, вона нічого не знає», — відповіла я.

Що він таке. Хто він такий. Чим займається — і для кого.

Вбивство цього вельможі взагалі не викликало в мене докорів сумління. Відчуття того, як його життя повільно згасатиме, принесло б мені більше задоволення, ніж мало б... То була б моя таємниця, моя грішна втіха. Але ця дівчина....

Рейз знову пирхнула, і цей звук луною прокотився між нами.

«Знає».

«Вона...».

«Якщо вона з ним трахається, то про все знає. Якщо ж ні, її вибір чоловіків залишає бажати кращого. Що це змінює?»

І тоді я відчула.

Як раптом звук розтинає повітря. Глухий, віддалений БАХ.. утім він не йшов у жодне порівняння з тим відчуттям невідомої могутньої сили, відгомін якої прокотився нитками життя під самою тканиною реальності, змусивши їх завібрувати.

Я залякла.

Моя ціль і його коханка теж завмерли.

— Що це було? — прошепотіла жінка.

Та я вже за ними не стежила. Навколишній світ звузився до сили, з якої вібрували нитки, і німої паніки Рейз, що повільно поширювалася ними, накочуючись на мене, мов кривава хвиля.

Рекомендована література

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

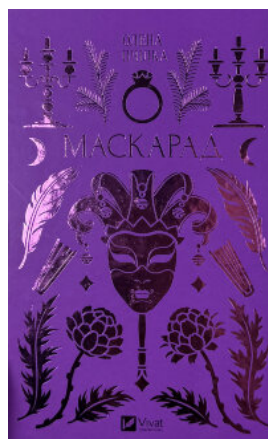
Провулок світлячків

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Беладона

Маскарад

Польська мова за 4 тижні

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ